

Sygn. akt I C 280/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

5 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 5 sierpnia 2015 roku w Ś.

sprawy z powództwa (...) (...) w G.

przeciwko H. D.

o z a p ł a t ę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 280/15

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) w G. w pozwie skierowanym przeciwko H. D. domagał się zasądzenia kwoty 4.454,69 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 4.291,83 zł od dnia 19 listopada 2014 roku do dnia zapłaty. Żądanie swoje wywodził z umowy jaką pozwana zawarła z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) Spółką Jawną, dawniej (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością (...) S.K.A. W dniu 25 października 2013 roku wierzyciel dokonał przelewu przysługującej mu od pozwanej wierzytelności na rzecz powoda. Pozwana nie dokonywała spłaty pożyczki zgodnie z ustaleniami umownymi, umowa została wypowiedziana i z dniem 19 listopada 2014 r. kwota stała się wymagalna. Na kwotę dochodzoną pozwem składa się kwota 1722,92 zł tytułem zaległego kapitału oraz kwota 2.568,91 zł tytułem odsetek i innych należności ubocznych.

Pozwana H. D. nie stawiała się na wyznaczoną rozprawę, nie złożyła odpowiedzi na pozew, nie żądała rozpoznania sprawy w swojej nieobecności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 września 2013 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) S.K.A. z siedzibą we W. zawarł z pozwaną H. D. umowę pożyczki nr (...). Na jej podstawie pożyczkodawca udzielił pozwanej pożyczki kwoty 3.000 zł na okres od 20 września 2013r. do 20 maja 2015 r. na warunkach określonych w umowie oraz w Regulaminie pożyczek SMS Kredyt. Oprocentowanie pożyczki ustalone zostało na 12% w stosunku rocznym. Rzeczywista stopa pożyczki wynosiła 270,63 %. Całkowita kwota do zapłaty została określona na 7.799,50 zł. Poza kapitałem składały się na nią odsetki za okres trwania umowy, to jest 324,42 zł, opłata operacyjna w kwocie 4.475,08 zł. Poza tym w tabeli opłat i prowizji przewidziano inne koszty za nieterminową spłatę. Pożyczka miała być płatna w 20 ratach miesięcznych. Brak spłat stanowił podstawę wypowiedzenia umowy na piśmie listem poleconym.

Dowód: umowa pożyczki – k. 11 - 14,

Pożyczkodawca wystosował do pozwanej pismo datowane na dzień 30 października 2014r. informujące o zmianie wierzyciela na zasadzie art. 509 k.c. i wskazujące powoda jako podmiot, który wstąpił w miejsce dotychczasowego pożyczkodawcy.

Dowód: pismo informacyjne – k. 19

Sporządzono również dwa pisma do pozwanej, jedno stanowiące wezwanie do zapłaty pod rygorem wypowiedzenia umowy noszące datę 11 września 2014 roku, drugie będące wypowiedzeniem umowy oznaczone datą 13 października 2014 r.

Dowód: pisma z załącznikami – k. 15 - 18

Sąd zważył:

Zgodnie z przepisem art. 6 kodeksu cywilnego ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne.

Odpowiednio przepis art. 232 kodeksu postępowania cywilnego nakłada na strony procesu cywilnego obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Tak określona reguła dowodzenia w procesie cywilnym winna być zrealizowane poprzez przytoczenie okoliczności faktycznych i wskazanie dowodów na ich poparcie.

Powód twierdził, że nabył od (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością (...) S.K.A. we W. wierzytelność przysługującą temuż zbywcy wobec pozwanej H. D.. Do pozwu dołączył umowę pożyczki zawartą pomiędzy zbywcą wierzytelności a pozwaną. Nie wykazał jednak istotnej z punktu widzenia oceny zasadności roszczenia okoliczności nabycia wierzytelności od dotychczasowego wierzyciela. Nie dołączył do pozwu żadnego dokumentu potwierdzającego przelew wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c. Za dowód cesji nie może być uznane pismo adresowane do pozwanej, informujące o zmianie po stronie pożyczkodawcy. Ma ono wyłącznie charakter informacyjny, co wynika z jego treści. Ponadto zostało sporządzone przez tego samego pełnomocnika, działający raz w imieniu dotychczasowego wierzyciela jak i nabywcy wierzytelności, co może budzić wątpliwości.

Powód nie przedstawił dowodu doręczenia pozwanej żadnego z dołączonych do pozwu pism, a w świetle umowy, wypowiedzenie powinno było być dokonane na piśmie, listem poleconym. Tym samym wątpliwość budzi skuteczność wypowiedzenia umowy, na które powołuje się powód i wymagalność całej kwoty. Skoro zaś nie dokonano skutecznego wypowiedzenia, żądanie całej kwoty nie jest uzasadnione na dzień wniesienia pozwu. Nawet jeśli kwota stała się wymagalna w toku procesu, to okoliczność ta wyłącza możliwość dochodzenia całej kwoty zaległej w pozwie złożonym w dniu 16 stycznia 2015 roku.

Skutkiem braku wykazania dowodami prawdziwości twierdzeń powoda jest oddalenie jego żądania w całości.

Wprawdzie z art. 339 § 2 k.p.c. wynika, że w razie niestawiennictwa pozwanego przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, ale przesłanką niezbędną jest stwierdzenie, że nie budzą one uzasadnionych wątpliwości. Takiego wniosku nie sposób wyprowadzić z przedłożonych dokumentów wobec zastrzeżeń opisanych wyżej. Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie poglądem domniemanie wynikające z art. 339 § 2 k.p.c. nie obejmuje materialnoprawnej oceny żądania. Dla przyjęcia za prawdziwe twierdzeń powoda niezbędne jest wykazanie, że nabył wierzytelność wobec pozwanej.

Niezależnie od tego, znaczna część żądania pozwu budzi poważne wątpliwości w świetle przepisów o zobowiązaniach umownych i ochronie konsumenta przed niedozwolonymi klauzulami umownymi. Określa je przepis art. 385¹ § 1 k.c. stanowiący, że postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go,

jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy. Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Z przedłożonej umowy wynika, że na całkowity koszt pożyczki składa się kapitał w kwocie 3.000 zł odsetki w kwocie blisko 330 zł oraz opłata operacyjna stanowiąca blisko dwukrotność kwoty pożyczki, to jest 4.475 zł.

Tak ustalone warunki umowy, bez wskazania, czym w istocie jest opłata operacyjna pozostają w sprzeczności z dobrymi obyczajami i naruszają interes pozwanej. Kwota ta nie jest głównym świadczeniem, więc pozostaje poza wyłączeniem wynikającym ze zdania drugiego powołanego wyżej przepisu. Jej ocena w świetle warunków umowy prowadzi do wniosku, iż narusza klauzulę dobrych obyczajów.

Okoliczność tę należy podnieść na marginesie rozważań, bowiem powództwo podlegało oddaleniu w całości z powodu nieudowodnienia roszczenia.

Mając powyższe na uwadze na podstawie powołanych wyżej przepisów powództwo oddalono.